

РЕШЕНИЕ

№ 1787

гр. София, 15.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав,** в публично заседание на 10.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7042** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалбата от М. П. П., против Решение № РО-493/12.07.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” при НОИ, с което: е потвърдено Разпореждане № [ЕГН], Протокол № 4, от 12.04.2012 г. на ръководител по пенсионно осигуряване при същото управление; оставена е без разглеждане жалбата, вх. № 94МЗ-2507-2, от 18.06.2012 г., в частта относно размера на изплащана пенсия.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на Разпореждане № [ЕГН], Протокол № 4, от 12.04.2012 г. на ръководител „ПО” и на потвърждаващото го решение. Жалбоподателят, посредством упълномощен адвокат поддържа жалбата и претендира възстановяване на разноските за водене на делото. Представени са и писмени бележки.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата със становище за законосъобразност на акта. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Като доказателства по делото са приобщени тези, приложените в административната преписка. От страна на жалбоподателя са представени с молба от 29.10.2012 г. (л. 197 от делото) и са приети писмени доказателства, на л.л. 198 – 244, за установяване твърденията, свързани с положен след датата на настъпване на инвалидност трудов стаж.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и

наличните доказателства, приема за установено следното.

С разпореждане от 08.06.2005 г. на жалбоподателя М. П. е отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 10.02.2005 г., със срок до 01.02.2008 г., но с Разпореждане № 4/22.08.2008 г. е прекратена, на основание чл. 96, ал. 1, т. 4 КСО, считано от 02.02.2008 г. По заявление за възобновяване, от 24.11.2008 г., с Разпореждане № [ЕГН]/13, от 30.12.2008 г. на ръководител ПО пенсията за инвалидност поради общо заболяване е възобновена, считано от 28.10.2008 г. - датата на преосвидетелстването. Със същото разпореждане е била отпусната и социална пенсия за инвалидност, по чл. 90, ал. 1 от КСО. Със заявление от 23.07.2010 г. М. П. е направила искане за изменение на пенсията, въз основа на осигурителен стаж и доход, придобити след пенсионирането, през периода от 01.07.2006 г. до 31.05.2010 г. По този повод длъжностното лице по пенсионно осигуряване приело, че е допусната грешка в разпореждането от 30.12.2008 г. (Разпореждане № [ЕГН]/13), изразяваща се в неправилно подадени данни за базисен период: от 01.01.1997 г. до 30.06.2006 г. и индивидуален коефициент - 1,318, вместо базисен период: от 01.01.1997 г. до 09.02.2005 г. и индивидуален коефициент - 1,665. С Разпореждане № [ЕГН]/33, от 06.08.2010 г. са изменени Разпореждане № [ЕГН]/13, от 30.12.2008 г. и всички последващи го разпореждания, в частта относно индивидуалния коефициент и продължителността на базисния период. След извършеното изменение, считано от 01.07.2009 г. личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е определена на 285,97 лв. С Разпореждане № [ЕГН]/42, от 27.08.2010 г. същата е преизчислена, на основание чл. 21, ал. 2 НПОС, считано от 23.07.2010 г., като е определена в размер 418,12 лв., при индивидуален коефициент 2,360, изчислен с включване на осигурителен доход до 31.05.2010 г. С писмо от 23.11.2010 г. (л. 115) директорът на Дирекция „Пенсии” е уведомен от директора на Дирекция „К.” за наличието на проверка на осигурители, при които уведомления по чл. 62, ал. 4 от КТ за сключени трудови договори са били регистрирани със закъснение за минало време и със закъснение е била подавана информация за осигурителен стаж и осигурителен доход, равен или близък до максималния му месечен размер, без реално да са превеждани осигурителни вноски. Във връзка с това, с писмото е изискано и пенсионното досие на жалбоподателя П., с оглед представени от нея документи, изхождащи от фирми, по отношение на които са установени горните нарушения. За конкретния случай била сезирана и Главна дирекция „Криминална полиция” – МВР, с писмо изх. № 04-10-6/04.02.2011 г. Последвало издаването на Разпореждане № [ЕГН]/4, от 28.06.2011 г. (наричано по-нататък в настоящото решение – Разпореждане № 1), с което, на основание чл. 95, ал. 2 КСО е спряно изплащането на личната пенсия за инвалидност, поради общо заболяване, в размера, определен с Разпореждане № [ЕГН]/42, от 27.08.2010 г., като, считано от 01.07.2011 г., до приключване на проверката с влязъл в сила акт, е постановено изплащането на пенсията в минимален размер. Разпореждането за спиране е оспорено пред горестоящия административен орган, който с Решение № 413/27.07.2011 г. (л. 122) е отхвърлил жалбата, като в мотивите си е разяснил, на какво основание е спряно изплащането на пенсията в действителния размер и как е определен минималният размер, който да бъде получаван до приключване на проверката, с оглед данни за извършено престъпление от осигурителя, при който П. твърди да е придобила осигурителен стаж. Решение № 413/27.07.2011 г. на главния директор на СУ „СО” не е било обжалвано и е влязло в законна сила на 30.10.2011 г., предвид датата на връчване – 30.07.2011 г. и предвид

разпоредбата на чл. 117, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2, б. „а” КСО. Поради изтичане на срока, определен със съответното решение на ТЕЛК е последвало цялостно прекратяване на получаваните от жалбоподателя пенсии за инвалидност, но по-късно, след представяне на ново решение на ТЕЛК е възобновено изплащането им, с Разпореждане № [ЕГН]/12.04.2012 г. (Разпореждане № 2 – л. 5), с което отново е определено, личната пенсия за ИОЗ да се изплаща в минимален размер (142, 88 лева), както това е сторено с Разпореждане № 1 (л. 117).

Именно Решение № РО-493/12.07.2012 г. на директора на СУ „СО” и Разпореждане № [ЕГН], от 12.04.2012 г. (№ 2 – л. 5), са предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

С решението си ответникът е оставил без разглеждане, като недопустима жалбата, в частта относно размера на изплащаната пенсия за инвалидност, поради общо заболяване (минималния размер от 142, 88 лева), тъй като е приел, че по този въпрос вече се е произнесъл с Решение № 413/27.07.2011 г. (л. 122). Приел е да разгледа частта от жалбата, насочена против размера на осигурителния стаж, придобит след датата на инвалидизиране. Претенцията на жалбоподателя П. е, да ѝ бъде признат допълнително осигурителен стаж 5 г., 04 м. и 20 дни, докато с Разпореждане № 2 е признат стаж от 1 г., 04 м. и 20 дни. Мотивите на ответника да не признае претенцията за осигурителен стаж през периода: 01.07.2006 г. - 31.05.2010 г. са свързани с позоваване на извършвана проверка от „контролните органи на СУ „СО – Дирекция „К.” и от ГД „Криминална Полиция”. Счетено е, че поради тези проверки „не може да се счита за установено, че стажът в посочения период е действително положен и поради това същият не може да залегне при определяне размера на пенсията за инвалидност поради общо заболяване”. За удостоверяване на обстоятелството, че се извършва проверка, с оглед данни за престъпления, ответникът е представил подписано от директора на ГД „Национална Полиция” – МВР писмо от 29.10.2012 г. (л. 255), както и други доказателства, приложени на л.л. 163-196 от делото).

Съдът приема жалбата срещу Решение № РО-493/12.07.2012 г. на директора на СУ „СО” за процесуално допустима, но неоснователна

Спорните въпроси, поставени за решаване от Съда са следните:

1. законосъобразно ли ответникът е отказал да се произнесе по същество, по частта от жалбата, касаеща размера на определения с Разпореждане № 2 (л. 5) минимален размер на пенсията за инвалидност, поради общо заболяване;
2. обосновано и законосъобразно ли е приел, че не може да се произнесе по същество, относно заявеното с жалбата искане за изменение на пенсията, въз основа на осигурителен стаж и доход, придобити след пенсионирането, през периода от 01.07.2006 г. до 31.05.2010 г., при осигурителите: [фирма], [фирма], [фирма], докато не приключи проверката на тези осигурители.

Съдът намира, че жалбата, в частта против частта от Решение № РО-493/12.07.2012 г. на директора на СУ „СО”, с което е оставено без разглеждане възражението относно определения за изплащане минимален размер на пенсията за ИОЗ има характер на частна жалба, предвид чл. 88, ал. 3 АПК. В тази връзка счита, че ответникът правилно е отказал да се произнесе по частта от жалбата, позовавайки се на обстоятелството, че вече се е произнесъл с Решение № 413/27.07.2011 г., което е влязло в сила, като необжалвано. Както се каза по – горе, Решение № 413/27.07.2011 г.(л. 122) е постановено по повод жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/4, от 28.06.2011 г. (Разпореждане № 1), с което за първи път е спряно изплащането на пенсията за

инвалидност, поради общо заболяване в размера, определен с Разпореждане № [ЕГН]/42, от 27.08.2010 г. (418,12 лв.) и, считано от 01.07.2011 г. е постановено изплащането на пенсията в минимален размер – 142, 88 лева. След като впоследствие пенсията е била изцяло спряна, но възобновена заради представяне на ново решение на ТЕЛК, с ново разпореждане - Разпореждане № [ЕГН], от 12.04.2012 г. (№ 2 – л. 5), решаващият административен орган е дължал произнасяне само относно определения с разпореждането отново, макар и на същото основание минимален размер, без да бъде зачетен допълнителен осигурителен стаж, за който П. е представил документи от осигурителите [фирма], [фирма], [фирма]

На практика последното разпореждане - № 2 само преповтаря параметрите на Разпореждане № 1 (л. 117 от делото), с което, на основание чл. 95, ал. 2 КСО е спряно изплащането на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размера, определен с Разпореждане № [ЕГН]/42, от 27.08.2010 г. и е разпоредено да се изплаща минимален размер от 142, 88 лева. Доколкото с последното е възобновено изплащането на пенсията, след като е била прекратена, поради изтичане срока на действие на предходно решение на ТЕЛК, релевантни се явяват мотивите, изложени в Разпореждане № 1 (л. 117) и естествено тези, изложени в Решение № РО-493/12.07.2012 г., което, съгласно чл. 118, ал. 1 КСО. Като основание за спиране получаването на пенсията от 418,12 лв., при индивидуален коефициент 2, 360, изчислен с включване на осигурителен доход до 31.05.2010 г., определена с разпореждането от 2010 г. (л. 113), в Разпореждане № 1 е цитиран чл. 95, ал. 2 КСО, с позоваване на проверката на Дирекция „К.“ за регистрирани със закъснение уведомления по чл. 62, ал. 4 КТ, подадени от осигурителите, при които П. твърди да е придобила стаж. Нормата на ал. 2, чл. 95 КСО предоставя възможност на компетентното длъжностно лице по „ПО“ да издаде разпореждане за спиране на пенсията, когато са представени доказателства за обстоятелства, които могат да доведат до нейното прекратяване, съгласно чл. 96, ал. 1. Според чл. 96, ал. 1, т. 4 отпадане на основанието за получаване на пенсията представлява основание за нейното прекратяване. Тъй като се касае за парични средства от фондовете на ДОО, злоупотребата с които е от особена обществена значимост, следва да бъде прието, че доказателствата, приложени на л. 255 и на л.л. 163-196 от делото са представлявали достатъчно основание за издаване на Разпореждане № 2, целящо да предотврати неправомерното ползване от правото на пенсия. Правилно органът по „ПО“, респ. ответникът са преценили, че до приключване на случая от компетентните органи на досъдебното производство не може да се произнасят относно валидността на представените от жалбоподателя документи за придобит осигурителен стаж, въз основа на който да получи правото на по-висок размер на пенсията за инвалидност, поради общо заболяване.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне, тъй като Решение № РО-493/12.07.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване“ при НОИ, с което: е потвърдено Разпореждане № [ЕГН], Протокол № 4, от 12.04.2012 г. на ръководител по пенсионно осигуряване при същото управление; оставена е без разглеждане жалбата, вх. № 94МЗ-2507-2, от 18.06.2012 г., в частта относно размера на изплащана пенсия е издадено от компетентен орган, който е приложил правилно относимите за случая материалноправни норми на специалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 118 КСО Административен съд София - град, 14 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ направеното с жалбата на М. П. П. оспорване на Решение № РО-493/12.07.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” при НОИ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: